

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1513/2023
15.06.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Радивој Симоновић“ Сомбор, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5257/22 од 29.12.2022. године, у седници већа одржаној 15.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5257/22 од 29.12.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5257/22 од 29.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5257/22 од 29.12.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 878/21 од 28.09.2022. године којом је, у ставу првом изреке, одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужилци за период од 01.08.2018. године до 31.07.2021. године на име накнаде за топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора исплати износ од 207.163,89 динара са законском затезном каматом од 12.08.2022. године до исплате и износ од 47.812,72 динара на име затезне камате обрачунате до 11.08.2022. године до исплате, накнади трошкове парничног поступка са траженом законском затезном каматом (став први изреке) и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом праву тужилце судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, у којима је одлучивано о

истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а код утврђења да је тужилца као запослена којој се плата исплаћује у висини вредности минималне зараде у јавној служби, као корисник буџетских средстава, остварила право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужилца није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужилца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлуку у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**